درخشش هاجر صفرزاده در ناگویا با یک طلا و دو نقره

دنبالش نگردید، دختر باد اینجاست

بعضی از آدم‌ها با رسیدن به یک قله، می‌ایستند و به راهی که آمده‌اند نگاه می‌کنند؛ اما بعضی دیگر، حتی وقتی بر سکوی افتخار ایستاده‌اند، چشم به قله‌ای بلندتر دارند؛ درست مثل هاجر صفرزاده. هاجر از آن دسته آدم‌هاست که هیچ چیزی مانع او نیست.

نه اتفاقات تلخ شخصی و نه موفقیت‌های بزرگ ورزشی نمی‌تواند او را از رسیدن به موفقیت و بزرگ شدن باز دارد. وقتی مدال نقره ۱۰۰ متر را گرفت باید متوقف می‌شد، اما نشد. بعد در ۲۰۰ متر دوید و باز هم نقره گرفت اما آمده بود که طلا بگیرد و این بار در ۴۰۰ متر دوید و توانست مدال بگیرد. پیش‌تر هم مدال نقره پارالمپیک پاریس را به دست آورده بود، اما با همان مدال متوقف نشد و خیلی زود خودش را به پاراآسیایی آورد و یک طلا و دو نقره دیگر را دشت کرد وخودش را در بین بهترین‌های بازی‌های پاراآسیایی قرار داد.

البته که هیچ چیزی او را متوقف نمی‌کند اگر قرار به توقف بود که او باید بعد از مشکلات بینایی که در ۱۳ سالگی پیدا کرد، متوقف می‌شد، اما نشد. تازه همان اختلال بینایی به بهانه‌ای تبدیل شد که او بتواند زندگی جدید و بهتری را برای خودش پیدا کند. در دنیای ورزش، مدال‌ها لحظه‌ای درخشان هستند که سال‌ها تمرین، رنج، نظم و تلاش را به تصویر می‌کشند. پشت هر ثانیه‌ای که روی خط پایان ثبت می‌شود، ساعت‌ها دویدن و بارها برخاستن و دوباره تلاش کردن وجود دارد. کسی چه می‌داند وقتی هاجر صفرزاده با آن همه تلاش به خط پایان می‌رسید، چه روزهایی را گذرانده است. شاید همان تصویری که بعد از عبور از خط پایان ثبت شد و او را در حالتی نشان می‌داد که دستانش را روی صورتش گذاشته و بعد به سجده افتاد و شروع به گریه کرد، به‌اندازه کافی گویای همه چیز بود. همه سختی‌ها او را فقط قوی‌تر و محکم‌تر کرده‌اند. او حالا تبدیل به دختر باد ایران شده است، دختری که به ناگویا آمده تا نامش را در تاریخ ورزش ایران ثبت کند. دختری که نقره المپیک پاریس را دارد و اینجا هم در ۲۰۰ متر فقط چند قدم کم آورد تا به مدال طلا برسد و گرنه او هم الان نامش در بین طلایی‌ها بود. رقابت دیروز صفرزاده که او را به فینال دوی ۱۰۰ متر رساند و رقابتی که او پیروز داشت و او را به مدال نقره ۲۰۰ متر رساند باعث شده تا او حالا در بین افتخارآفرینان پارادوومیدانی قرار بگیرد. هر چند که او جوان است و فرصت‌های زیادی دارد تا بتواند رنگ مدال‌هایش را تغییر بدهد. طلای پارالمپیک لس‌آنجلس می‌تواند، یک موفقیت بزرگ باشد که کاملاً در دسترس است. رسیدن به طلای پارالمپیک در دوی دختران موفقیت کمی نیست. حالا که هاجر به نقره بازی‌های پاراآسیایی و پارالمپیک رسیده چرا به طلا نرسد؟

کاروان ایران در بازی‌های پاراآسیایی ناگویا، فراتر از جدول مدال‌ها

قهرمانان همیشگی

عکس: کمیته ملی پارالمپیک

گزارش یک

محسن وظیفه
خبرنگار اعزامی به ناگویا

پنجمین دوره بازی‌های پاراآسیایی ناگویا عملاً روز گذشته برای ایران به پایان رسید. به‌جز پاراوزنه‌برداری که امروز باید در مسابقات میکس شرکت کند، سایر رشته‌ها به کار خود پایان دادند.

روز جمعه، کاروان «جان‌فدایان ایران قوی» با کسب ۷ مدال طلا، ۷ نقره و ۸ برنز، روز درخشان دیگری را رقم زد. هرچند به نظر می‌رسد این مدال‌ها برای کاروان ایران کافی نباشد، اما آنچه ورزش پارالمپیکی ایران در این دوره تجربه کرد، با دوره‌های گذشته تفاوت‌های زیادی داشت. کاروان ایران پس از پشت سر گذاشتن دو جنگ تحمیلی و در شرایطی که با مشکلات متعددی روبه‌رو بود، راهی این بازی‌ها شد. شاید همین شرایط نیز باعث شد بسیاری از خواسته‌ها محقق نشود. با توجه به مسابقاتی که همچنان در جریان است، نمی‌توان درباره جایگاه نهایی ایران و تعداد مدال‌های نقره و برنز با قطعیت اظهارنظر کرد، اما به نظر می‌رسد تعداد مدال‌های طلای ایران تغییر چندانی نکند.

ایران اکنون با ۲۶ مدال طلا به کار خود پایان می‌دهد؛ آماری که در مقایسه با دوره قبل، کاهش چشمگیری دارد و تعداد طلاهای کاروان را به نصف رسانده است. کاهش مدال‌های طلا می‌تواند دلایل متعددی داشته باشد، اما شاید مهم‌ترین عامل، اتفاقات یک سال اخیر باشد؛ شرایطی که اردوهای آماده‌سازی را تحت‌تأثیر قرار داد و به تعطیلی بسیاری از آنها انجامید.

البته نگاه به ورزش پارالمپیکی هیچ‌گاه صرفاً مدال‌آوری نبوده است. اصل منشور پارالمپیک بر این استوار است که ورزشکاران دارای معلولیت بتوانند توانایی‌های خود را به نمایش بگذارند. از این رو، نباید کاهش مدال‌ها را تنها معیار ارزیابی عملکرد کاروان قرار داد. اهمیت دارد که دختری کم‌سن‌وسال و دارای معلولیت مانند پریماه تورانی یا ورزشکار ۱۷ ساله‌ای همچون ابوالفضل ملک‌اولادی، فرصت حضور در یک رویداد مهم بین‌المللی را پیدا کنند. بازی‌های پاراآسیایی بستری برای دیده‌شدن چنین استعدادهایی است؛ ورزشکارانی که سهم‌شان از این ورزش پرهزینه، گاهی همین فرصت حضور و اثبات توانایی‌های‌شان است. این شرایط در حالی رقم خورده است که در بسیاری از رشته‌های ورزشی، ورزشکاران قراردادهای میلیاردی می‌بندند، اما در عمل توفیق چندانی به دست نمی‌آورند.

روز پنجشنبه، سعید افروز، احمد امین‌زاده، هاجر صفرزاده و سینا ضیغمی نژاد مدال طلا کسب کردند. محمد ابراهیم پورطلایی، شهلا حدادی، ظفر ذاکر، زهرا آقایی، علی‌اکبر غریب‌شاهی، امیرمحمد بارانی، مهدی صیادی، نیکو روزبهانی، شاهین ایزدیار و پرستو حبیبی مدال نقره گرفتند. شاهین ایزدیار در این روز ۲ مدال نقره به دست آورد. همچنین حامد امیری، نوشین شاهی، شاهین ایزدیار، امان‌الله پاپی، لیلا کبک‌زن و حمید اسلامی به مدال برنز رسیدند.

در روز جمعه نیز مهران نیکویی‌مجد، مهدی اولاد، الهام صالحی، تیم ملی والیبال نشسته مردان، ابوالفضل ظریف‌پور، صادق بیت‌سیاح و علیرضا زارع مدال طلا کسب کردند. محمدطاها بیگ‌رضایی، حنان کعب‌عمیر، حسن باجولوند، شهلا حدیری، هرمز صیدی، تیم ملی والیبال نشسته زنان و تیم ملی بسکتبال با ویلچر مردان به مدال نقره رسیدند.

در بخش مدال‌های برنز روز جمعه نیز فرزانه سهراب‌تبار، امیرحسین علیپور، فاطمه امیرزادگان، تیم فوتبال نابینایان، غلامرضا رحیمی، ابوالفضل ظریف‌پور، ابوالفضل ملک‌اولادی و محمدحسین کریمی موفق به کسب مدال شدند. به این ترتیب، تا پایان روز جمعه، مجموع مدال‌های کاروان ایران به ۲۶ طلا، ۳۶ نقره و ۴۰ برنز رسید.

قهرمان ایران در بازی‌های پاراآسیایی والیبال نشسته همیشگی است. رشته‌ای که هیچ تیمی در دنیا حریفش نیست. در این دوره از بازی‌های پاراآسیایی والیبال نشسته هم توانست با قدرت به عنوان قهرمانی برسد. این پنجمین طلای پیاپی آنها در این بازی‌ها است. یعنی بدون خطا جلو می‌روند. هادی رضایی و شاگردانش به هیچ تیمی در هیچ جای دنیا رحم نمی‌کنند. در آسیا هم قزاقستان از شانس بدش دو بار به این تیم برخورد کرد و در هر دو بار هم نابود شد. در فینال هم مثل مرحله گروهی سه بر صفر ایران برنده و مدال طلای ارزشمند را به دست آورد.

حیف طلا

در بسکتبال باویلچر تقریباً همه چیز برای قهرمانی مهیا بود اما میزبان سفت ایستاد که قهرمانی را ندهد. مسابقه نزدیک به هم و نفسگیر در بیشتر دقایق دنبال شد و در نهایت هم بسکتبال باویلچر ایران ۵۵ بر ۴۷ مغلوب میزبان شد. غفلت در کوارتر دوم کار را از دست ایران خارج کرد و همان شد باعث قهرمانی میزبانی که برای قهرمانی هر کاری کرده بود. این طلا خیلی حیف بود که از دست ایران خارج شود اما زورمان در روز آخر بازی‌ها کم بود و ژاپن میزبان قهرمان شد.

برنز حسرت‌بار

در روز آخر بازی‌ها برای ایران حسرت‌های زیادی وجود دارد. به طور مثال در دیدار رده‌بندی فوتبال نابینایان، ایران دو بر یک تایلندی را شکست داد که در روز اول مسابقات به این تیم باخته بود. همان باخت به تیم ایران اجازه نداد به فینال برسد. تیمی که نه در روز اول حرفی برای گفتن داشت و نه در دیدار رده‌بندی توان این را داشت که بتواند مقابل ایران قرار بگیرد اما با این حال این مسابقه حسابی کار دست ایران داد. فینال را هم ژاپن و چین با هم برگزار کردند، چینی که به تیم ایران باخته بود. حسرت تماشای آن مسابقه تمامی نداشت.

جنگ تا نفس آخر

پارادوومیدانی تا روز آخر جنگید و از نفس هم نیفتاد. شاید توقع این بود که تعداد مدال‌ها به خصوص تعداد طلاها بیشتر باشد اما مدال‌هایی در این دوره به دست آمد که برای ایران خیلی مهم بود. در روز آخر هم این مدال‌های مهم باز هم تکرار شدند. طلای مجد نکویی و یا طلای مهدی اولاد در پرتاب دیسک که نقره و برنزش را هم حامد امیری و امیرحسین علیپور کسب کردند، بسیار برای ایران مهم بود. طلای الهام صالحی در پرتاب وزنه هم مدال بسیار خوبی بود که همه را شگفت زده کرد. بانوان پارادوومیدانی هم خوش درخشیدند، لیلا کبک‌زن، شهلا حدیدی و فاطمه امیرزادگانی از جمله بانوانی بودند که به مدال پارادوومیدانی رسیدند.

تجربه تلخ برای نعمتی

تیم ملی پاراتیروکمان ایران در این دوره از بازی‌ها با یک نقره و یک برنز برمی‌گردد اما این برای اولین تجربه زهرا نعمتی شاید خیلی هم بد نباشد البته به طور کلی برای این رشته اصلاً خوب نیست. سال‌هاست که تنها طلایی پاراتیروکمان همین زهرا نعمتی بود اما حالا که او رفته طبیعی است که طلاها تکرار نمی‌شود اما باید امید داشت که او بتواند یک ستاره جدید را مثل خودش در این رشته بسازد که یک طلای ارزشمند را کسب کند.

۲۲ مدالی که به کار نیامد

برنزها کار را سخت کردند

کاروان ورزشی ایران در روز چهارم بازی‌های پاراآسیایی ناگویا ۲۲ مدال کسب کرد که بعد از روز دوم، پرمدال‌ترین روز ایران در این دوره از بازی‌ها بود. ۵ مدال طلا، ۶ نقره و ۱۱ برنز تعداد مدال‌های ایران را به عدد ۸۰ رساند اما همچنان با دوره درخشان کاروان ایران در این بازی‌ها خیلی فاصله دارد. در بین طلاهای ایران در روز چهارم؛ پاراشنا و سینا ضیغمی‌نژاد جایگاه خاصی داشتند. سینا به تنهایی دو مدال طلا کسب کرد که یک استثنا برای ورزش ایران محسوب می‌شود. پاراشنا همیشه در بین رشته‌هایی بوده که مدال‌های طلای زیادی را در دوره‌های قبل کسب کرده بودند اما در این دوره این طلاها عددش به سه تا رسید که نشان از تغییر کلاس‌بندی‌ها و از دست رفتن طلاهای ایران در این رشته دارد. با وجود این ظهور پدیده‌ای به نام سینا ضیغمی‌نژاد یک اتفاق مهم برای این ورزش است. شاهین ایزدیار هم در کنار سینا ضیغمی‌نژاد دو مدال نقره کسب کرد تا این دو شناگر ایران به تنهایی سه طلا و سه نقره در این دوره از بازی‌ها کسب کنند و یک درخشش به یادماندنی داشته باشند.

مدال طلای احمد امن‌زاده هم در پاراوزنه‌برداری خیلی برای ایران مهم بود. او تنها طلایی ایران در پاراوزنه‌برداری شد، آن هم در شرایطی که علی‌اکبر غریب‌شاهی مدعی درجه یک کسب مدال طلا بود اما به دلیل مصدومیت شدید آن را از دست داد و با نقره کارش را تمام کرد. از دست رفتن این طلا برای پاراوزنه‌برداری یک شوک بود.

یکی دیگر از طلاهای ارزشمند ایران را سعید افروز در پرتاب نیزه به دست آورد. سعید باز هم با رکورد شکنی به این مدال طلا رسید تا نشان بدهد که ترک عادت نکرده است. او هر وقت مدال طلا را به دست می‌آورد همراه با یک رکوردشکنی بوده که این بار هم رکورد پرتاب نیزه جهان را در این بازی‌ها شکست. با وجود این درخشش‌ها تعداد زیاد برنزها باعث شد تا این مدال‌ها به کار ایران در جدول رده‌بندی مدالی نیاید. فاصله زیاد ازبکستان و کره جنوبی به کنار این بار هند هم آمد و از ایران رد شد تا نه تنها رسیدن به جایگاه دومی و سومی دو دوره گذشته ممکن نباشد بلکه تکرار چهارمی دو دوره اول هم غیرممکن باشد.

ناداوری، مدال تیمی را از شاگردان توکلی گرفت

حق‌خوری در روز روشن!

رضا عباسپور
خبرنگار

تیم ملی پاراوزنه‌برداری مردان و زنان کشورمان همواره در رقابت‌های مهم و معتبر بین‌المللی جزو امیدهای اصلی کاروان کشورمان برای درو کردن مدال‌های خوشرنگ و مرغوب به حساب می‌آیند. این بار هم اگرچه سفر شاگردان حسین توکلی و مه‌سیما بابایی سرمربیان دو تیم پاراوزنه‌برداری مردان و زنان کشورمان به پنجمین دوره بازی‌های پاراآسیایی ۲۰۲۶ ناگویا دشوار و عجیب و غریب بود اما به هر روی ملی‌پوشان کشورمان در بخش انفرادی موفق شدند مدال‌های خوشرنگی را برای کاروان ایران دشت کنند. البته روز گذشته در پروسه رسیدن شاگردان توکلی به مدال تیمی بازی‌های پاراآسیایی ناگویا، داوران قزاقستانی به نوعی با ناداوری که در حق ایزدی انجام دادند، حق تیم پاراوزنه‌برداری ایران برای رسیدن به مدال طلایی‌رنگ تیمی را ناحق کرده و شرایط نابرابری را در میدان مسابقه برای نماینده پاراوزنه‌برداری کشورمان ایجاد کردند. به همین دلیل اینطور پیش‌بینی می‌شود که توکلی و احتمالاً بابایی لیدرهای فنی دو تیم پاراوزنه‌برداری مردان و زنان کشورمان دیگر تمایلی برای ادامه حضور شاگردانشان در رقابت میکس نداشته باشند.

تیم ملی پاراوزنه‌برداری مردان ایران در رقابت‌های تیمی بازی‌های پاراآسیایی ناگویا، در شرایطی از صعود به مرحله نیمه‌نهایی بازماند که خطا اعلام شدن وزنه علیرضا ایزدی با تصمیم داور قزاقستانی، اعتراض نمایندگان ایران را به همراه داشت. رقابت‌های تیمی پاراوزنه‌برداری مردان در پنجمین دوره بازی‌های پاراآسیایی ناگویا ۲۰۲۶، دیروز در مرکز تجارت و صنعت شهر ناگویا برگزار شد و تیم ایران با ترکیب محسن بختیار، علیرضا ایزدی و علی‌اصغر ابارقی با ناداوری و حق‌خوری که داوران این مسابقه انجام دادند ناباورانه در جایگاه هفتم قرار گرفت! درکل قضاوت‌های پاراوزنه‌برداری در اغلب رقابت‌های بین‌المللی بشدت پرحرف و حدیث و حاشیه‌ساز است. ضعف ملموس و تأسف برانگیز قضاوت‌های جاری در رقابت‌های معتبر بین‌المللی بارها باعث شده تا حق نماینده‌های شایسته پاراوزنه‌برداری ایران در دوئل‌های حساس ناحق شده و مدال‌های ارزشمندی از دست پاراوزنه‌برداران شایسته کشورمان با این قبیل ناداوری‌های واضح درآید. ماجرای ناداوری داوران قزاقستانی در بازی تیمی پاراوزنه‌برداری در ناگویا نیز قطعاً مصداق بارز همین قضاوت‌های ضعیف و سلیقه‌ای حاکم بر این مسابقات است. تیم ایران در این رقابت با حق‌خوری محرزی که در حق شاگردان توکلی انجام شد با ثبت امتیاز ۲۲۹.۰۳، پایین‌تر از شش تیم دیگر ایستاد و از راهیابی به جمع چهار تیم برتر بازماند. نکته بحث‌برانگیز این مسابقه، تصمیم داور قزاقستانی درباره یکی از وزنه‌های علیرضا ایزدی بود که خطا اعلام شد؛ تصمیمی که به گفته نمایندگان ایران، در نتیجه نهایی و ناکامی تیم کشورمان برای صعود به نیمه‌نهایی تأثیرگذار بود. در پایان رقابت‌های تیمی پاراوزنه‌برداری، چین با کسب ۳۷۹.۲۱ امتیاز به مدال نقره رسید و قزاقستان نیز با برتری مقابل ازبکستان، مدال برنز را کسب کرد. قطعاً کمیته ملی پارالمپیک و انجمن پاراوزنه‌برداری کشورمان باید نسبت به این قبیل ناداوری‌ها و قضاوت‌های ناعادلانه‌ای که در تورنمنت‌های مختلف به ناحق به بچه‌های ایران روا می‌شود، اعتراض مکتوب و کتبی خود را به مراجع تصمیم‌گیرنده مربوطه اعلام کنند زیرا بارها در رویدادهای مختلف بین‌المللی و در تمامی رده‌های سنی شاهد یک چنین ناداوری‌های واضح و شفافی در عرصه‌های مختلف بین‌المللی به ضرر پاراوزنه‌برداران مرد و زن کشورمان بوده‌ایم؛ حق‌خوری‌هایی که اغلب فقط در مسابقات به ضرر ما قضاوت می‌شود.

سؤال و جواب

بار سنگینی از روی دوشم برداشته شده

حق شناس: گفتند پیر شدی با طلا جوابشان را دادم

دارنده مدال طلای پاراتکواندو در بازی‌های پاراآسیایی ناگویا، پس از کسب این مدال از اراده‌اش برای ماندن و مبارزه کردن گفت. حامد حق‌شناس، عضو تیم ملی پاراتکواندو در وزن ۸۰+ کیلوگرم، با اشاره به انگیزه‌هایش برای بازگشت و کسب مدال طلا، از روزهایی گفت که عده زیادی معتقد بودند دیگر پیر شده و توانایی حضور در ورزش قهرمانی و تیم ملی را ندارد.

تبریک می‌گویم؛ سومین مدال طلای پاراتکواندو را کسب کردی.

از ابتدای سال جدید، برنامه‌ریزی دقیق و مفصلی برای این بازی‌ها داشتم. برای تمریناتم و حتی استراحتم وقت زیادی گذاشتم. خیلی تمرین کردم، سختی‌های زیادی را متحمل شدم و خدا را شکر که همه این سختی‌ها نتیجه داد. در نهایت، مزد تمام زحماتم را با کسب این مدال طلا گرفتم. وقتی طلا را به دست آوردم، خیلی خوشحال شدم چون احساس می‌کردم بار سنگینی از روی دوشم برداشته شده و خیلی سبک شده‌ام.

طلایی را هم گرفتی که قرار بود به ازبک‌ها برسد.

به نظر خودم هم این مدال اهمیت زیادی داشت. حریفم ازبک بود و خیلی مهم بود که بتوانیم مدال طلا را از ازبک‌ها بگیریم. خوشبختانه این اتفاق افتاد. البته این مدال از نظر شخصی هم برای خودم بسیار مهم بود.

یعنی انگیزه شخصی هم داشتی؟

بله، خیلی زیاد. طبیعی است که هر کسی برای کسب مدال طلا به میدان می‌آید، اما من ماه‌ها وقت گذاشتم تا به این مسابقات بیایم و با مدال طلا برگردم. خیلی‌ها به من گفتند که پیر شده‌ای، وقت خداحافظی‌ات رسیده و دیگر باید کنار بروی. حرف‌های دیگری هم زدند، اما من به اراده‌ام و چیزی که در قلبم به آن باور داشتم، تکیه کردم و توانستم به چیزی که لایقش بودم، برسم.

چه کسانی می‌گفتند پیر شده‌ای؟

یک نفر نبود؛ خیلی‌ها بودند که می‌گفتند پیر شده‌ای اما خب، جوابشان را گرفتند.

تا کجا ادامه می‌دهی؟

فکر و برنامه‌ام تا اینجا بود. از اینجا به بعد، به پارالمپیک فکر می‌کنم. حالا باید بنشینم و برای پارالمپیک لس‌آنجلس تصمیم بگیرم.

پس پیر نشده‌ای؟

نه بابا! لطف دوستان بود که به من انگیزه داده و تکانی به من دادند. دستشان درد نکند؛ باعث شدند به مدال طلا برسم.

سوژه روز

۱۶ مدال، دو پدیده تازه و یک رؤیا؛ پاراشنای ایران در مسیر فتح پارالمپیک

تاریخ‌سازی در آب‌های سرزمین آفتاب

پاراشنای ایران در پنجمین دوره بازی‌های پاراآسیایی کاری کرد کارستان. شاید کمتر کسی تصور می‌کرد که این تیم بتواند با ۱۶ مدال از این بازی‌ها برگردد. این تیم با کسب ۴ مدال طلا، ۴ نقره و ۸ برنز، در مجموع ۱۶ مدال به دست آورد؛ اتفاقی مهم و ویژه برای پاراشنای ایران. سه مدال طلای سینا ضیغمی‌نژاد در این دوره از بازی‌ها، او را آرام‌آرام به پرافتخارترین شناگر ایران تبدیل می‌کند. سینا در دوره گذشته هم سه مدال کسب کرده بود و حالا با شش مدال طلا می‌تواند خودش را به یکی از بهترین و پرافتخارترین ورزشکاران تاریخ تبدیل کند.

در کنار سینا، شاهین ایزدیار هم با سه مدال نقره عملکرد درخشانی داشت. شاهین که در جاکارتا فقط شش مدال طلا گرفت، حالا دو دوره است که در کنار سینا رقابت می‌کند و این بار هم مدال‌های طلا را سینا صید می‌کند. پاراشنا حالاحالاها می‌تواند به این دو اعجوبه خودش ببالد، اما واقعیت این است که آنچه در این دوره پاراشنا را متفاوت کرد، ظهور دو ستاره جدید بود. ابوالفضل ظریف‌پور یک ست کامل از مدال‌های این بازی‌ها را با خودش به سوغات می‌برد. او یک مدال طلا، یک نقره و یک برنز به دست آورد.

در کنار او، ابوالفضل ملک‌اولادی، جوان‌ترین عضو تیم که با ۱۷ سال سن به این بازی‌ها آمده بود، با کسب یک مدال برنز ارزشمند باعث شد تمام اعضای اعزامی پاراشنا به این دوره با مدال برگردند؛ اتفاقی تاریخی که به یاد نداریم در دوره‌ای رخ داده باشد و هیچ شناگری بدون مدال مانده باشد. این یعنی پاراشنا، با وجود سینا و شاهین، به کسی وابسته نیست.

به همین دلیل است که مهدی ضیایی، سرمربی تیم ملی شنا، می‌گوید تیم در این دوره به هر آنچه می‌خواست، رسید: «اول اینکه همه مدال گرفتند و این برای ما بس است؛ دوم اینکه به هرچه وعده داده بودیم، عمل کردیم.»

این اتفاق ویژه‌ای است و وقتی تیمی به چنین سطحی می‌رسد، یعنی می‌تواند در آینده‌ای نه‌چندان دور به موفقیت‌هایی دست پیدا کند که پیش از این تجربه نکرده است. شاید از دل این تیم، مدال پارالمپیک هم بیرون بیاید؛ وعده بزرگی که ابوالفضل ظریف‌پور می‌دهد: «من تمام هدفم پارالمپیک است و به نظرم دستیابی به آن هم ممکن است.»